

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 sierpnia 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od A. S. kwoty 500 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 8 listopada 2013r od dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

Odpis pozwu został doręczony pozwanej w dniu 28 kwietnia 2017 roku. Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie zajęła stanowiska w sprawie oraz nie stawiała się na rozprawę w dniu 7 lipca 2017 roku.

Wyrokiem zaocznym z dnia 7 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy w Kutnie oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. prowadzi działalność polegającą na udzielaniu pożyczek przy wykorzystaniu środków porozumiewania na odległość.

Złożenie pierwszego wniosku o udzielenie pożyczki wymaga rejestracji pożyczkobiorcy na stronie internetowej celem utworzenia profilu klienta. Rejestracja odbywa się poprzez wypełnienie na stronie internetowej formularza rejestracyjnego zawierającego dane wnioskodawcy. Po utworzeniu profilu klienta zobowiązany jest dokonać opłaty rejestracyjnej w wysokości 1złoty. Dokonanie opłaty ma na celu weryfikację danych osobowych pożyczkobiorcy przez pożyczkodawcę i pośrednika kredytowego.

W celu otrzymania pożyczki wnioskodawca zobowiązany był złożyć wniosek o udzielenie pożyczki.

A. S. wypełniła formularz wniosku o udzielenie pożyczki w kwocie 500 zł oraz wykonała w dniu 8 października 2013r. przelew na kwotę 1 zł. Umowa została zarejestrowana pod nr (...). W dniu 8 października 2013r. pożyczkodawca przelał na rzecz pozwanej kwotę 500 zł.

W dniu 16 czerwca 2016r. prezes zarządu (...) Sp. Z o.o. w W. oświadczył, że wierzytelność wobec A. S., wynikająca z umowy nr (...) została zbyta na rzecz strony powodowej,

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego, w ocenie Sądu I instancji żądanie powoda podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Po dokonaniu analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd pierwszej instancji zważył, że powódka nie sprostowała ciężącemu na niej obowiązkowi dowodowemu i nie wykazała okoliczności podniesionych w pozwie – istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia oraz posiadania przez powódkę przymiotu legitymacji czynnej w niniejszej sprawie.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła powódka zaskarżając je w całości.

Skarżąca zarzucił rozstrzygnięciu:

1. naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to:
 - a. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny, z przekroczeniem swobodnej oceny dowodów, a polegające na:
 - wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego poprzez bezpodstawne uznanie, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności przejścia uprawnień na powoda, podczas gdy powód dołączył do pozwu

oświadczenie złożone przez wierzyciela pierwotnego, z którego wynika, że przedmiotowa wierzytelność została zbyta na rzecz powoda,

- przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i wyrażające się sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i uznaniu przez sąd, że oświadczenie wierzyciela pierwotnego nie stanowi wiarygodnego dowodu na przejście wierzytelności na rzecz powoda;

b. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że twierdzenia strony powodowej budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której strona powodowa wykazała swoją legitymację w sposób należyty;

1. naruszenia prawa materialnego mającego wpływ na wyniki sprawy, a to art. 720 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy powód zobowiązał się i przekazał pozwanej określoną ilość pieniędzy, a pozwany nie zwrócił przedmiotowej kwoty w określonym terminie.

W konkluzji apelacji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym także za instancję odwoławczą. Ewentualnie skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazane sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające. Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, bez konieczności ponownego ich przytaczania.

W szczególności nie znajduje żadnego uzasadnienia zarzut naruszenia przepisu postępowania cywilnego, a to art. 233 § 1 k.p.c.

Ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd I instancji została dokonana bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji wskazał jakie okoliczności stanu faktycznego poczynił w sprawie na podstawie przedłożonego przez stronę powodową materiału dowodowego. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest swobodna, lecz na pewno nie dowolna, nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego.

Należy wskazać, że powódka stawiając skarżonemu orzeczeniu zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie zgodziła się z przyjętą przez Sąd Rejonowy oceną materiału dowodowego zebranego w sprawie. Sąd Rejonowy ustalił, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty nie dowodzą faktu zawarcia przez pozwaną podnoszonej w pozwie umowy nr (...) jak również nie stanowią dowodu przejścia praw do spornej wierzytelności na rzecz powódki. Brak jest zdaniem Sądu pierwszej instancji dowodu na to, że w chwili dokonania przelewu dochodzona pozwem wierzytelność istniała. Sąd Rejonowy skonkludował, że strona powodowa nie sprostowała ciężącemu na niej obowiązki dowodowemu i nie udowodniła dochodzonego pozwem roszczenia. Z rozważaniami Sądu pierwszej instancji w tym przedmiocie należy się w pełni zgodzić. Trafnie ocenił Sąd Rejonowy, że zaoferowane przez powódkę dowody nie są wystarczające do przyjęcia za udowodnione okoliczności, których ciężar wykazania spoczywał właśnie na stronie powodowej. Trzeba przypomnieć, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń. Wobec powyższego, nie powinno budzić wątpliwości, że to na stronie powodowej spoczywał ciężar dowodu istotnych dla uwzględnienia żądania zapłaty okoliczności, w tym istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności, jak i jej nabycia przez powódkę w drodze przelewu od poprzedniego wierzyciela, czemu nie udało jej się sprostać w toku postępowania.

Co się tyczy wykazania okoliczności zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki nr (...), a w konsekwencji istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia to zważyć należy, że strona powodowa przedłożyła do pozwu przedmiotową umowę. Jednakże umowa ta nie jest podpisana zarówno przez pożyczkodawcę jak i pożyczkobiorcę, a zatem nie może ona stanowić dowodu zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki. Nadto zdaniem skarżącej dowodami świadczącymi o fakcie związania przez pozwaną przedmiotową umową są znajdujące się w aktach sprawy wyciągi z rachunków bankowych. Jednakże zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, że wydruk z rachunku bankowego, stanowi jedynie dowód tego, że pozwana dokonała rejestracji i utworzyła profil klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy. Jak wynika z analizy umowy pożyczki, na którą powołuje się skarżąca, wnioskodawca w celu otrzymania pożyczki zobowiązany był złożyć wniosek o udzielenie pożyczki. Skoro powódka twierdzi, że do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki doszło, a następnie miała miejsce wypłata kwoty pożyczki na rachunek bankowy pozwanej to winna ona przedłożyć dokument, z którego wynikałoby, że pozwana złożyła przedmiotowy wniosek o udzielenie pożyczki. Wszak bez takiego wniosku pożyczka nie mogła zostać pozwanej udzielona. Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie pozwana nie przedłożyła takowego dokumentu. Wskazać należy, że strona dochodząca w procesie cywilnym roszczenia wynikającego z danego typu zawartej umowy obowiązana jest do przedłożenia dokumentacji potwierdzającej w sposób należyty zawarcie danego zobowiązania i istnienia wierzytelności. W sytuacji, gdy przedłożone przez stronę dowody mające na celu wykazanie dochodzonego roszczenia nie są kompleksowe, a noszą cechy wybiórczości strona naraża się przez to na negatywny wynik postępowania i oddalenie dochodzonego roszczenia.

Prawidłowe jest również zdaniem Sądu odwoławczego, uznanie przez Sąd pierwszej instancji, że przedłożone przez stronę powodową oświadczenie prezesa zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. nie dowodzi tego, że w rzeczywistości doszło do cesji wierzytelności na stronę powodową. Wskazane oświadczenie stanowi dokument prywatny stosownie do przepisów postępowania cywilnego. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dowód z dokumentu prywatnego może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c., tak słusznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 września 2011 r., II CSK 712/10, Lex 1129100). Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Ocena dowodu w postaci przedmiotowego oświadczenia dokonana przez Sąd pierwszej instancji jest prawidłowa, zgodna z zasadami swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 232 § 1 k.p.c. Wskazać należy, że z przedmiotowego oświadczenia nie wynika na podstawie jakiej umowy wierzytelność cedenta przeszła na cesjonariusza. Brak jest zatem zindywidualizowania i konkretyzacji takiej umowy cesji. Co ważniejsze jednak, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy powódka nie przedłożyła do akt sprawy dowodu w postaci zawartej umowy cesji wierzytelności. Wobec powyższego, powołanie się przez powódkę na oświadczenie prezesa zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. nie może być uznane za wystarczające, a to z tego względu, iż powód nie przedstawił odpowiedniej dokumentacji, która pozwoliłaby zbadać cesję wierzytelności. Sąd drugiej instancji podkreśla, że w takich warunkach nie sposób skontrolować sposobu ustalenia należności, czyli źródła jej pochodzenia, jak i jej wysokości. W takim stanie rzeczy, powódka, nie przekonała Sądu, co do faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne i nie przedstawiała dokumentów, z których wynikałoby istnienie i wysokość przysługującego jej względem pozwanej roszczenia. W konsekwencji, Sąd Okręgowy aprobuje stanowisko Sądu pierwszej instancji, że żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie.

Nie zasługuje na uwzględnienie stawiany przez skarżącą orzeczeniu zarzut naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. Powódka wskazała, iż Sąd I instancji niezasadnie uznał, że twierdzenia strony powodowej budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której strona powodowa wykazała swoją legitymację w sposób należyty, tym samym przedstawiła wszelkie dowody na poparcie swych twierdzeń. Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko judykatury dotyczące wykładni art. 339 § 2 k.p.c., że za błędny należy uznać pogląd, iż wydanie wyroku zaocznego wiąże się z niemal automatycznym uznaniem wszelkich twierdzeń strony powodowej za prawdziwe. Tymczasem tak nie jest, o czym świadczy już końcowa część powołanego przepisu. Uprawnia on Sąd do kontroli twierdzeń powołanych przez powódkę

i ich negatywnej oceny, co nie jest przeszkodą do wydania wyroku zaocznego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 lutego 2016 roku, I ACa 1183/15, LEX nr 2005578). Wskazać należy, że przyjmowanie za prawdziwe twierdzeń faktycznych powoda zawartych w pozwie lub w innych pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą jest wyłączone, jeżeli: 1) budzą one uzasadnione wątpliwości albo 2) zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 in fine). W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy zasadnie powziął uzasadnione wątpliwości co do twierdzeń podniesionych przez powódkę w pozwie, a dotyczących istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem, jej wysokości oraz legitymacji procesowej czynnej powódki w postępowaniu. W przypadkach, w których nie wchodzi w rachubę przyjęcie prawdziwości twierdzeń powoda co do okoliczności faktycznych, konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego co do tych twierdzeń i ich dowodowa weryfikacja (orzeczenie SN z dnia 14 sierpnia 1972 r., III CR 153/72, OSNCP 1973, nr 5, poz. 80). Postępowanie to obejmuje przede wszystkim dowody zawnioskowane przez powoda w pozwie, innych jego pismach procesowych, jak również na rozprawie zaocznej. Możliwe jest również dopuszczenie przez sąd dowodów z urzędu. (Weitz, Karol. Art. 339. W: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V. Wolters Kluwer, 2016). W sytuacji gdy okoliczności przytoczone przez stronę powodową w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości Sądu, dopuszczalne jest wydanie wyroku zaocznego. W tej sytuacji jednak Sąd winien przeprowadzić postępowanie dowodowe przed wydaniem wyroku zaocznego. (Manowska, Małgorzata. Art. 339. W: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-505(38), wyd. III. Wolters Kluwer, 2015). Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji wobec powzięcia uzasadnionych wątpliwości odnośnie okoliczności podniesionych przez powódkę w pozwie, słusznie przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie. Jego podstawą był materiał dowodowy przedstawiony przez powódkę przy wniesieniu pozwu. Wynikiem przeprowadzonego postępowania dowodowego było zasadne uznanie, że strona powodowa nie sprostowała obowiązkowi dowodowemu i nie wykazała okoliczności podniesionych w pozwie, a dotyczących istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia oraz przysługiwania tego roszczenia stronie powodowej. Biorąc powyższe pod rozwagę, stawiany przez powódkę zarzut naruszenia art. 339 § 2 k.p.c należało uznać za bezzasadny.

Nie zasługują również na uwzględnienie podniesione przez skarżącą zarzuty naruszenia prawa materialnego art. 720 § 1 k.c. Sąd Rejonowy słusznie nie zastosował podanego przepisu, gdyż strona powodowa nie wykazała okoliczności zawarcia umowy pożyczki przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.